

[Poulsgaard.]

at jeg synes ikke, de radikale skal have utak for, at de har rejst denne forespørgsel her i dag om, hvad vi vil med idrætten. Men så vil jeg også gerne føje til, at det går jo som regel sådan herinde, når vi diskuterer, at der bliver en forfærdelig masse snak, vi snakker og snakker, men hvad kommer der ud af det? Der kommer måske nogle tykke betænkninger til sin tid, som ingen læser. Hr. Svend Haugaard var inde på, at vi var tvungen til at læse den betænkning.

For at det ikke skal gå sådan denne gang, vil jeg gerne starte mit indlæg med at oplyse tingets medlemmer om, at fremskridtspartiet enten i dag eller i morgen indleverer et forslag til lov om afsocialisering af tipning. Lovforslaget går simpelt hen ud på, at staten skal holde sig uden for tipningen; den skal sportsselskaberne, sportens fællesråd eller lignende organisationer administrere, og midlerne fra tipningen skal ubeskåret tilfalde idrætten. Dog ønsker vi at opretholde den afgift, der er til staten pr. række, men ellers skal det være idrætsforeningerne, der skal administrere tipningen. Som sagt, vi har et lovforslag under udarbejdelse, og det vil blive afleveret hurtigst muligt. Så får vi igen muligheder for at diskutere idræt.

Debatten her i dag skulle også gerne styrke de folkelige kræfter, som er i gang ude over hele landet. Her tænker jeg bl.a. på Fodslaw, som har fået en fantastisk opblomstring, jeg tænker på Eremitageløbet og på en lang række grene af kondibevægelsen. Selv om vi fik at høre her, at der var 70 pct., der ikke dyrkede idræt, så er det i hvert fald en kendsgerning, at disse grene finder stadig flere og flere tilhængere, og det synes jeg nok er værd at hæfte sig ved.

Det er blevet sagt fra de forrige ordførere, at den samfundsudvikling, der har været, specielt siden anden verdenskrig, har medført, at det hårde slid, det er ovre. Gud ske lov. Her vil jeg gerne indskyde en bemærkning til kulturministeren, som nævnte, at det var de velbjærgede, der i større udstrækning end de mindre velbjærgede, hvis man må bruge det udtryk, dyrker sporten. Det kunne måske hænge sammen med dette med det hårde slid. Dengang jeg ikke var så velbjærgede, da jeg var fodermester, da havde jeg faktisk ikke behov for ret megen idræt, for da fik jeg rørt mig nok på

arbejdspladsen; jeg fik den kondi, der skulle til. I dag, hvor jeg er blevet levebrødspolitiker, da har jeg i hvert fald i allerhøjeste grad brug for at dyrke lidt kondi i min fritid, for at man ikke helt skal forfalde. Det kunne måske være en af årsagerne, jeg ved det ikke. Men vi har jo også, som hr. Brixtofte bl. a. var inde på, den glædelige situation, at flere og flere får flere og flere fritimer til rådighed, og de fritimer skulle jo gerne udnyttes på den bedst mulige måde. Jeg ved godt, at det ikke er populært at sige det længere, men en sund sjæl i et sundt legeme, det er et motto, alle vel kan skrive under på. Hvordan det står til med folkesjælen, det kan vi nok diskutere. Vender vi os til legemet, så er det heller ikke så godt, hvis man skal tro de undersøgelser, der er blevet lavet i den senere tid. Der var en undersøgelse, som blev offentliggjort i bl. a. Jyllands-Posten den 7. marts 1975, og som havde som overskrift: „Mange skolebørn har en kondi som 70-årige“. Det er jo rystende. Men det er igen samfundsudviklingen, der har gjort det. Vi fragter børnene fra og til skole, for trafik og andet bevirker, at de ikke kan cykle længere. Og hvis der er en børnehaveklasse, der skal en halv kilometer, ja, så skal den også fragtes i bus. Og da der intentering er at beskæftige sig med, når de kommer hjem, så forfalder de.

Dengang vi virkelig brugte vor fysik lidt i arbejdet, da havde vi op til 4 timer i skolen til skoleidrætten. Nu er vi gud hjælpe mig nede på at have én time. Jeg ved godt, man siger, der er to timer, men det holder jo ikke, for der er en lektionsafkorting af timerne, og tager vi den tid fra, der går med omklædning, så når vi ned på, at det faktisk kun er én time om ugen i skolen, vi bruger til idræt.

Det værste af det hele er jo, at idræt i skolen, det er jo mange ting. Jeg siger „det værste“ med fuldt overlæg, for jeg mener, at når vi har den knappe tid til rådighed i skolen, så var det gymnastiske øvelser, altså gymnastik, der primært skulle fremleskes, men nu bruger man tiden til volleyball og fodbold, og hvad det hedder alt sammen, som også er udmærket, men hvor man måske ikke får alle børn motiveret på den måde, som man måske kunne få dem motiveret, hvis det var et hold, der var under lidt kommando. Jeg kan ikke lade være med